

Ens quedaven, després de tot açò, encara 4 h. de viatge fins a Galway ja que aquest està situat a l'oest d'Irlanda tocant la costa i Dublín a l'est. I això va ser "mataor" 4 h. més assegudes damunt de l'autobús, però "lo bo" encara estava per vindre....Els paisatges des de l'autobús també eren molt bonics, no hi ha moltes muntanyes, tot és molt pla i tot molt verd hi ha moltes vaques, cavalls i ovelles pel costat de la carretera. Les casetes pareixien totes de mentida, totes tenien el seu detall i un jardí molt ben cuidat. Quan es van fer les 23:00 h. de la nit les dos sabíem que estàvem a punt d'arribar i que prompte arribaria el moment d'acomiar-nos i cadascuna aniria a trobar-se en els seus nous familiars... que dur!

Quan vam arribar a Oranmore, jo (Isabel) em pensava que l'autobús em deixaria davant d'un centre

Casa de Leti,

comercial on m'esperaria algú de la família però no va ser així. L'autobús va parar en mig d'una rodona als afores del poble i "l'autobusero" va i em diu: ja estem a Oranmore!!! Ja pots baixar!! Nosaltres no ens ho podíem creure, jo em vaig quedar de pedra, no sabia que pensar ni que dir; vaig baixar de l'autobús, em vaig acomiar de Leti ja que ella continuava fins a Galway, vaig agafar les maletes i em vaig quedar a la rodona sense tindre ni punyetera idea d'on estava. Bé al cap i a la fi encara vaig tindre sort, perquè vaig creuar la rodona sense saber molt bé per on venien el cotxes i vaig entrar a un hotel que es veia des de la rodona i en la veu encara tremolosa vaig demanar que m'ajudaren a trobar el poble d'Oranmore i la sort va ser, que en eixe hotel treballava una xica de Saragossa i que en eixe moment estava parlant per telèfon al meu costat. Aquesta xica em va ajudar a trobar la casa. Així, que per fi després d'un hora de búsqueda vaig conèixer a la família. La primera impressió va ser molt bona: vaig conèixer a Suzanne, al seu germà Esteven, al seu novio Pool i vaig vore els xiquets que per supost ja estaven dormidets i eren una monaeta, però al dia següent ja els coneixeria desperts.

Bé jo (Leti) vaig continuar 10 min. més de viatge

fins a Galway. Jo sabia que era l'última parada del trajecte on tenia que baixar, però no sabia qui m'esperaria allí, no tenia cap fotografia i ells, de meua sols una, però estava en blanc i negre i jo vaig pensar que seria difícil localitzar-nos. Una vegada vam arribar a Galway, l'autobús va parar i tots van baixar, jo no sabia si eixa parada era la meua o no, però el conductor em va dir que era el final del trajecte, per tant, mentre agafava les maletes de l'autobús anava mirant cap a tots els costats per si veia a algú que feia pinta de buscar-me i així li preguntaria si era Suzanne, el nom de la dona que havia de vindre a esperar-me. Però no veia ningú, tots els que havien baixat de l'autobús, ja s'havien trobat amb els seus familiars i a la parada de l'autobús, només quedava jo, era de nit, les 23:30 h. aproximadament i el carrer no estava molt il·luminat, així que jo vaig començar a preocupar-me ... Però als 5 min. d'estar allí a soles, un BMW roig va

Casa d'Isabel

vindre cap a mi, va baixar una dona que feia pinta de buscar a algú i jo li vaig preguntar si era Suzanne i ella em va dir: Oh ¡! Yes I'm! Ens vam abraçar i jo volia donar-li dos besets com ho fem ací, però vaig veure que la seua manera de saludar era diferent a la meua, ja que ella sols em va abraçar i no em donà dos besets. Però bé, vam posar les maletes al cotxe i quan vaig anar a entrar, com us podeu pensar, ho vaig fer per la part dreta com ho fem ací, però allí estava el seint del conductor, ja, ja, ja ¡!... havia d'entrat per l'esquerra!!

Una vegada dins del cotxe em va presentar a la xiqueta, Emily, de 7 anys i pareixia un angelet, molt bona xiqueta, jo vaig pensar: quina sort, Leti!! no tindràs molts problemes. I bé, una vegada vam arribar a la casa, vam entrar dins i em va mostrar la meua habitació, em va dir quatre coses i no la vaig entendre... no entenia res els primers dies, parlava massa ràpid per a mi. Jo sabia que em quedava molt de temps per parlar i coneixe'ls millor, així que com havia sigut un viatge molt llarg i estava esgotada vaig pensar que "lo millor" seria gitar-me i demà ja seria